

Arrest

nr. 123 444 van 30 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 september 2008 bij de Belgische ambassade te Teheran een aanvraag in tot afgifte van een visum type C. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Verzoekster, die na het verstrijken van de geldigheidsduur van haar visum verder in het Rijk verbleef, diende op 5 december 2012, in functie van haar moeder die de Belgische nationaliteit verwierf, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. Op 3 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster diende op 19 juni 2013, in functie van haar Belgische moeder, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 december 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 18 december 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.06.2013 werd ingediend door:

Naam: [J.S.M.]

Voornaam: [S.]

Nationaliteit: Iranese

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- verklaring op eer van de referentiepersoon dd. 05.11.2012 waarin zij verklaart financieel verantwoordelijk te zijn voor betrokkene gezien deze onvermogen is in Iran. Echter, gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van financiële steun van de referentiepersoon aan betrokkene enerzijds, en van onvermogen van betrokkene anderzijds.*
- attest FOD Financiën dd. 05.06.2013 waaruit blijkt dat ze niet beschikken over gegevens aangaande de inkomsten van betrokkene in België.*
- aangifte personenbelasting (inkomstenjaar 2012 - aanslagjaar 2013). Een loutere aangifte wordt beschouwd als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- verklaring van notaris [R.] dd. 15.06.2013*
- overeenkomst tussen dhr.[J.S.M.K.], zoon van de referentiepersoon, en de referentiepersoon*

Uit deze documenten blijkt niet op afdoende wijze dat de referentiepersoon beschikt over eigen bestaansmiddelen. Deze documenten tonen aan dat de referentiepersoon op regelmatige basis financiële steun ontvangt van haar zoon. Iemand die zelf ten laste is van een derde, kan niet op haar beurt iemand ten laste hebben.

Er werden geen andere documenten aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 1° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Krachtens artikel 42, § 1, eerste lid Vreemdelingenwet wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag erkend aan de Unieburger en zijn familieleden overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Hoewel deze wetsbepaling verwijst naar de Unieburger en zijn familieleden is, bij gebreke aan een specifieke wetsbepaling betreffende de duur van de termijn waarin verwerende partij moet beslissen inzake een verblijfsaanvraag door een familielid van een Belg, artikel 42, § 1, eerste lid tevens van toepassing op de familieleden van een Belg, zoals verzoekster.

Dit artikel dient, zoals elke interne wetsbepaling die een Europese bepaling omzet, in overeenstemming te zijn met het Europees recht. Dit is des te meer zo nu artikel 42, § 1 zelf stelt dat het recht op verblijf wordt toegekend overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Artikel 42, § 1 is de omzetting in Belgisch recht van artikel 10.1 richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004.

In de "Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG van 2 juli 2009, COM (2009)313 definitief, schrijft de Commissie op blz. 8 het volgende:

"De verblijfskaart moet worden afgegeven binnen zes maanden na de indiening van de aanvraag. Deze termijn moet worden uitgelegd tegen de achtergrond van artikel 10 van het EG -Verdrag, waarbij de maximumtermijn van zes maanden alleen gerechtvaardigd is wanneer bij de behandeling van de aanvraag redenen van openbare orde spelen".

Artikel 42, § 1, eerste lid bepaalt niet dat de beslissing wordt genomen binnen de 6 maanden, maar wel "zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden" na de datum van de aanvraag.

De aanvraag werd ingediend op 19 juni 2013 en de beslissing werd genomen op 5 december 2013, hetzij na een termijn van 5 maanden en 16 dagen.

Er zijn hier geen redenen van openbare orde. Het gaat bovendien om een buitengewoon eenvoudig dossier, daar het om een tweede gelijkaardige aanvraag gaat en de reden van de weigering dezelfde is. Door in deze omstandigheden slechts te beslissen na een termijn van 5 maanden en 16 dagen, d.w.z. op 14 dagen van het einde van de termijn, wordt artikel 42, § 1, eerste lid voornoemd geschonden, zowel op zichzelf beschouwd als in het licht gelezen van artikel 10.1 voornoemd.”

2.1.2. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Het staat niet ter discussie dat verzoekster haar aanvraag tot vaststelling van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op 19 juni 2013 indiende. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen op 5 december 2013 en derhalve binnen de in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde maximumtermijn.

Verzoekster betoogt dat verweerder sneller een beslissing had kunnen nemen *“omdat het gaat om een buitengewoon eenvoudig dossier”* en omdat een eerdere verblijfsaanvraag reeds met een zelfde weigeringsmotief werd afgewezen. Zij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder de termijnen die zijn bepaald in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Het feit dat verweerder reeds eerder een aanvraag van verzoekster tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie afwees laat namelijk niet toe te besluiten dat de nieuwe aanvraag van verzoekster kan worden beschouwd als een eenvoudig dossier dat geen doorgedreven onderzoek door verweerder vereist en dat sneller een beslissing had kunnen worden genomen. Verzoekster toont met haar uiteenzetting dan ook niet aan dat verweerder de beslissing omtrent haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten niet *“zo snel mogelijk”* heeft genomen.

Er moet tevens worden benadrukt dat noch in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG is bepaald dat enkel in de gevallen waarbij in het raam van de behandeling van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie een openbare orde-problematiek in aanmerking moet worden genomen de beslissings-termijn van maximaal zes maanden zou gelden. Het gegeven dat de Europese Commissie in een mededeling aangaf van oordeel te zijn dat de maximumtermijn van zes maanden alleen gerechtvaardigd is indien redenen van openbare orde een rol spelen bij de behandeling van een verblijfsaanvraag doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Een dergelijke mededeling is ook geen juridische norm waaraan de Raad een toetsing dient door te voeren.

Verzoekster toont bovendien zelfs niet aan welk belang zij heeft bij haar middel. Een eventuele vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat verweerder de bestreden beslissing sneller had kunnen nemen leidt immers niet tot de vaststelling dat verweerder deze aanvraag alsnog zou dienen in te willigen en kan er slechts toe leiden dat verzoekster nog langer dient te wachten op een beslissing inzake haar verblijfsaanvraag van 19 juni 2013.

Een schending van artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, 40ter en 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de bewijskracht van geschreven akten.

Zij stelt het volgende:

“1. Krachtens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° is de bloedverwant in neergaande lijn ten laste van de Unieburger, een familielid van de Unieburger (het is niet duidelijk waarom de beslissing het heeft over

de bloedverwant in opgaande lijn waarvan sprake in 4°, daar verzoekster een kind is van de Belg en niet een ouder van de Belg). Krachtens artikel 40ter is van toepassing op het familielid van de Belg, o.m. het familielid vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°.

Bijgevolg kan verzoekster als kind ten laste van de Belg een aanvraag tot verblijf indienen.

Krachtens de laatste zin van artikel 42, § 1, eerste lid wordt bij de erkenning van het recht op verblijf rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

2. Het verblijf wordt geweigerd omdat verzoekster "onvoldoende" heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn van de Belgische ouder.

Meer concreet wordt het volgende gesteld:

- i.v.m. een verklaring op eer van de Belgische moeder van 5 november 2012 waarin zij verklaart financieel verantwoordelijk te zijn voor verzoekster omdat deze onvermogen is in Iran; een verklaring op eer kan evenwel niet op zijn feitelijke en waarachtigheid getoetst worden en kan bijgevolg niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van financiële steun van de Belg aan verzoekster, en van diens onvermogen;

- over een attest van de FOD Financiën van 5 juni 2013 wordt gezegd dat daaruit blijkt dat geen gegevens over inkomsten van verzoekster bekend zijn;

- over de aangifte personenbelasting inkomsten 2012 aanslagjaar 2013 wordt gezegd dat een loutere aangifte een verklaring op eer is en dus evenmin in aanmerking kan genomen worden over de te bewijzen gegevens.

Uit vorige documenten blijkt niet dat verzoekster onvermogen is.

- over de verklaring van notaris [R.] van 15 juni 2006 en de overeenkomst van de broer van verzoekster en haar Belgische moeder wordt gezegd dat niet op afdoende wijze blijkt dat de moeder beschikt over eigen bestaansmiddelen; uit deze documenten blijkt dat de moeder regelmatig financiële steun ontvangt van haar zoon, broer van verzoekster; iemand die zelf ten laste is van een derde, kan niet op haar beurt iemand ten laste hebben.

Uit deze documenten blijkt niet dat verzoekster ten laste is van haar moeder.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en bijgevolg wordt de aanvraag om toelating tot verblijf van meer dan 3 maanden geweigerd.

3. Uit deze motivering blijkt dat verwerende partij de bestaande gegevens onjuist heeft beoordeeld, zodat de materiële motiveringsplicht geschonden wordt, geen rekening gehouden heeft met het geheel van de elementen van het dossier, zodat artikel 42, § 1, eerste lid geschonden wordt, en ten onrechte meent dat verzoekster niet aan de voorwaarden van artikel 40ter voldoet.

Wanneer artikel 42, § 1, eerste lid spreekt over het geheel van de elementen van het dossier, betekent dit dat verwerende partij rekening moet houden met het geheel van haar administratief dossier.

Daaruit blijkt dat verzoekster sedert niet minder dan 10 jaar samenwoont met haar moeder, eerste in Heverlee, [...] en daarna in Oud-Heverlee, [...]. Het eerste adres wordt vermeld op een aantal attesten waarop het eerste adres vermeld staat, en die als stuk meegedeeld zijn bij de aanvraag om machtiging tot verblijf eind 2009 ingediend. Verwerende partij heeft toegang tot het Rijksregister en kan nagaan dat de moeder op hetzelfde adres woonde.

Overigens blijkt uit een attest van het OCMW van Leuven van 23 november 2009 niet alleen voornoemd adres, maar ook dat verzoekster geen leefloon of andere steun van het OCMW ontvangt.

Het attest van inontvangstname van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 mei 2010 door het gemeentebestuur vermeldt reeds het huidige adres in Oud-Heverlee, zijnde ook het huidige adres van de moeder.

Een attest van het OCMW van Oud-Heverlee van 26 november 2012 vermeldt het huidige adres van verzoekster en ook dat ze nooit steun van het OCMW heeft ontvangen.

Sinds de eerste aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijnde december 2012 staat verzoekster ook ingeschreven op dat adres.

Uit een attest samenstelling van het gezin van 5 juni 2013 blijkt dat verzoekster samenwoont met haar moeder en haar twee zussen (stuk 2). Een aantal voorgaande feiten blijkt ook uit een getuigschrift van de Gemeente Oud-Heverlee van 14 juni 2013 (stuk 3).

Het attest van de FOD Financiën vermeldt dat over verzoekster geen inkomsten bekend zijn, en dit voor het jaar 2012. Verder in het verleden kan het bestuur niet gaan, vermits verzoekster niet officieel ingeschreven was. Alleszins blijkt hieruit dat verzoekster meer dan 6 maanden voor het indienen van de aanvraag geen inkomsten heeft aangegeven.

In de bijlage 19ter afgegeven bij de eerste aanvraag op 5 december 2012 wordt geacteerd dat verzoekster o.m. volgende documenten overlegt: "Bewijs OCMW geen steun, verklaring geen inkomsten van betrokkene". Men kan niet tegelijkertijd documenten in ontvangst nemen en daarna beslissen dat ze niet relevant zijn. In dat laatste geval had men ze niet moeten in ontvangst nemen. Hetzelfde geldt ten aanzien van documenten die het gemeentebestuur in ontvangst neemt bij de afgifte van de tweede bijlage 19ter op 19 juni 2013, nl. een verklaring van de moeder dat de dochter ten laste is en geen eigen inkomsten heeft en het bewijs dat ze niet ten laste is van het OCMW. Op het vakje waarbij gevraagd kan worden bijkomende documenten mee te delen wordt niets vermeld.

Het is overigens onjuist te stellen, zoals verwerende partij het doet, dat een verklaring op eer geen bewijswaarde heeft; op zichzelf is dit onvoldoende, maar minstens geldt het als een begin van bewijs (RvV 28 april 2008, nr. 10.584). Verwerende partij motiveert haar beslissing overigens niet door te stellen dat verzoekster niet ten laste is, maar dat dit "onvoldoende" het geval is. Het geheel van de elementen moet samen beschouwd worden om te oordelen of verzoekster al dan niet ten laste is. Het volstaat dus aan te tonen dat de verwerende partij de bewijswaarde daarvan verkeerd beoordeeld heeft, om daaruit te besluiten dat verwerende partij het begrip "ten laste", wat een feitelijk begrip is, verkeerd toegepast heeft, naast de omstandigheid dat stellen dat het bewijs "onvoldoende" wordt geleverd, het voor verzoekster niet mogelijk maakt te weten wat in de ogen van verwerende partij voldoende of onvoldoende is.

Verzoekster woont sinds 10 jaar bij haar moeder en uit geen enkel gegeven blijkt dat ze ooit inkomsten gehad heeft. Indien dit wel het geval was, had ze dit ongetwijfeld vermeld als element van integratie in de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend eind 2009. Verwerende partij toont niet aan met dit gegeven rekening gehouden te hebben.

Ook sinds verzoeksters verblijf wettig is, d.w.z. sinds december 2012, is er geen enkel element voorhanden, zelfs geen vermoeden, waaruit blijkt dat ze inkomsten zou gehad hebben, terwijl uit de administratieve praktijk van verwerende partij blijkt dat het voldoende is dat een persoon ten laste is sedert minimum 6 maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag tot verblijf; dat is hier het geval.

Er is ook geen enkel element dat erop wijst dat verzoekster inkomsten zou hebben uit Iran. Ze is uit dat land weggegaan 10 jaar geleden en er woont daar nu geen enkel familielid van haar meer (vermits ze van haar man gescheiden is). Wegens de economische boycot van Iran, wat een algemeen bekend feit is, is het overigens onmogelijk om geld uit Iran op te zenden naar België.

Ook i.v.m. de inkomsten van de moeder blijkt dat verwerende partij deze verkeerd beoordeeld heeft.

Notaris [R.] stelt op 15 juni 2013 dat de moeder in 2003 een aantal onroerende goederen heeft verkocht en dat ze daarvan meer dan 775.00 € aan overgehouden heeft. Dit bedrag werd toen overgemaakt aan de zoon (die tandarts is). Dit kapitaal werd omgezet in een lijfrente, die gedeeltelijk in natura en gedeeltelijk in geld wordt uitgevoerd. De notaris schrijft dat deze overeenkomst onlangs schriftelijk werd bevestigd, waardoor hij verwijst naar de overeenkomst tussen moeder en zoon van 5 juni 2013. Daaruit blijkt dat de zoon elke maand 6.000 € aan zijn moeder geeft. Dit bedrag kan dienen zowel voor het onderhoud van de moeder als ten voordele van de kinderen die zij ten laste neemt, lees: verzoekster en

haar zuster die eveneens een beroep tegen een weigering van verblijf indient. De overeenkomst zegt ook nog dat de broer van verzoekster de lijfrente gedeeltelijk in natura uitbetaalt door het ter beschikking stellen van een woning, het betalen van nutsvoorzieningen, belastingen en andere lasten.

Er wordt ten slotte herinnerd aan het feit dat de jongste zus, die op hetzelfde adres woont zoals blijkt uit stuk 2, oogarts is en bijgevolg eveneens een inkomen heeft.

Anders dan verwerende partij stelt, is het ontvangen van een lijfrente een inkomen. Het is een vorm van tweede inkomen, naast het pensioen. Het geld van de lijfrente betekent dus niet dat de moeder ten laste is van de zoon, zoals de bestreden beslissing ten onrechte stelt: het geld wordt door de zoon beheerd (de moeder kan dit gelet op haar wankelende gezondheid zelf niet meer); overigens is de zoon het enig mannelijk familielid sedert het overlijden van de vader en is het normaal dat deze het familievermogen beheert; maar het is aangetoond dat het geld afkomstig is van de moeder, waarvan de zoon elke maand een bepaalde som teruggeeft. Het is dus h  r geld! Dit wordt bewezen door de verklaring van de notaris, die duidelijk stelt dat het geld afkomstig is van de verkoop van haar onroerende goederen. Door te stellen dat niet afdoende bewezen is dat de moeder beschikt over eigen bestaansmiddelen, schendt de bestreden beslissing de bewijskracht van deze geschreven akte, die uitgaat van een notaris, wat toch een ministeriële ambtenaar is.

Het is duidelijk dat een lijfrente voor een bedrag van 6.000   per maand, naast het pensioen dat de moeder ontvangt, en de prestaties van de zoon in natura, de moeder perfect in staat stelt om verzoekster en haar tweelingzus ten laste te nemen.

Het begrip "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" in de zin van artikel 40ter mag niet beperkt worden tot een inkomen uit arbeid, wat voor personen boven de 65 jaar, zoals voor de moeder van verzoekster het geval is, wettelijk gezien niet mogelijk is.

Verwerende partij beweert bijgevolg ten onrechte dat uit het geheel van de elementen niet blijkt dat verzoekster ten laste is van haar Belgische moeder."

2.2.2. De Raad merkt op dat verweerder in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd dat verzoeksters aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten in functie van haar moeder niet kan worden ingewilligd omdat niet is voldaan aan de hiertoe in de wet bepaalde voorwaarden. Verweerder heeft hierbij verwezen naar de bepalingen van artikel 40ter iuncto 40bis ,   2, eerste lid, 1  tot 3  van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert terecht aan dat verweerder ook heeft verwezen naar de in casu niet toepasselijke bepalingen van artikel 40bis,   2, eerste lid, 4  van de Vreemdelingenwet, doch toont hiermee niet aan dat de door haar aangevoerde wetsartikelen of de materiële motiveringsplicht werden geschonden. Een volledige lezing van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leert immers dat verweerder wel degelijk een toetsing doorvoerde aan de in artikel 40ter iuncto 40bis,   2, eerste lid, 3  van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten. De verwijzing naar artikel 40bis,   2, eerste lid, 4  van de Vreemdelingenwet kan in voorliggende zaak slechts worden gezien als een materiële vergissing.

Het artikel 40bis,   2, eerste lid, 3  van de Vreemdelingenwet, dat verzoekster geschonden acht, luidt als volgt:

"  2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3  de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1  of 2 , beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Verweerder heeft geoordeeld dat, op basis van de hem voorgelegde documenten, niet kan worden besloten dat verzoekster een familielid is in de zin van artikel 40bis,   2, eerste lid, 3  van de Vreemdelingenwet omdat niet blijkt dat zij in het verleden ten laste was van haar Belgische moeder.

De Raad wijst erop dat een familielid van een burger van de Unie die voorhoudt op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet een recht op verblijf van meer dan drie maanden te kunnen laten gelden moet aantonen dat hij, gezien zijn financiële en sociale toestand, de materiële steun nodig heeft van deze burger van de Unie om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in zijn land van herkomst, zodat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia; RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Aangezien in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zonder meer wordt verwezen naar de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet dat het begrip “*ten laste*” op een andere wijze dient te worden geïnterpreteerd wanneer het te vervoegen familielid een Belgisch onderdaan is.

Verzoekster voert aan dat verweerder bij de beoordeling van haar aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten geen rekening heeft gehouden met “*het geheel van de elementen van het dossier*”. Zij stelt dat zij reeds verscheidene jaren bij haar moeder in België verblijft en geen enkele vorm van steun vanwege het OCMW ontving, dat uit een attest van de FOD Financiën blijkt dat geen inkomsten van haar bekend zijn en dat uit de bijlage 19ter die haar werd ter hand gesteld niet blijkt dat haar werd gevraagd om bijkomende documenten mee te delen. Met deze uiteenzetting toont zij echter niet aan dat verweerder verkeerd of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat verzoekster in gebreke bleef aan te tonen dat zij ten laste is van haar moeder, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat verzoekster tijdens haar verblijf in het Rijk wordt opgevangen door haar moeder, geen beroep doet op steunverlening en stelt geen inkomsten in België te hebben leidt immers niet tot de conclusie dat verzoekster heeft aangetoond dat zij in het verleden in haar land van herkomst ten laste was van haar moeder (cf. RvS 26 juni 2012, nr. 219.969). Het feit dat een gemeentelijk ambtenaar, die niet bevoegd is de bewijsstukken die verzoekster overmaakte te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek, haar niet verzocht om aanvullende overtuigingsstukken neer te leggen geeft evenmin aanleiding tot het besluit dat verweerder verzoeksters situatie incorrect heeft ingeschat.

Het betoog van verzoekster dat verweerder het begrip “*ten laste*” verkeerd heeft toegepast gaat uit van een incorrecte beoordeling van voormeld begrip. Verzoekster – die voorheen zonder haar moeder in Iran verbleef en aangaf hooggeschoold en werkbereid te zijn – dient immers niet aan te tonen dat zij in België door haar moeder wordt onderhouden, maar dient aannemelijk te maken dat zij in haar land van herkomst afhankelijk is van haar moeder (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia, 37; HvJ 5 september 2012, nr. C-83/11, Rahman, 33). Hierbij moet worden benadrukt dat verweerder vermag te stellen dat de loutere verklaring van verzoeksters moeder dat haar dochter in Iran geen inkomen heeft en een attest dat is opgesteld op basis van de eigen verklaringen van verzoekster niet kunnen worden aanvaard als een afdoende bewijs. De verwijzing naar het arrest nr. 10 584 van 28 april 2008 van de Raad doet geen afbreuk aan deze vaststelling, nu in dit arrest niet op algemene wijze wordt gesteld dat verklaringen op eer steeds bewijswaarde hebben of als begin van bewijs moeten worden aanvaard. Arresten van de Raad hebben bovendien geen precedentswaarde.

Verzoekster kan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder het feit in aanmerking had dienen te nemen dat zij bij een vroegere aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd geen melding maakte van enig inkomen. Het kwam immers aan verzoekster toe om haar verblijfsrechtelijke aanspraken te staven met overtuigingsstukken. Verweerder diende dit niet in haar plaats te doen en diende geen elementen die verzoekster zelf niet voldoende nuttig achtte om mee te delen in het raam van de aanvraag waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een antwoord is te betrekken. De Raad kan trouwens niet inzien hoe uit het feit dat verzoekster geen inlichtingen verstrekke omtrent haar inkomen in Iran zou kunnen worden afgeleid dat zij geen inkomen had in dat land. Los van de vaststelling dat niet blijkt dat met de woorden “*het dossier*” in artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet iets anders zou worden bedoeld dan het dossier dat een vreemdeling zelf aanbracht ter onderbouwing van zijn verblijfsrechtelijke aanspraken, kan slechts worden geconstateerd dat verzoekster niet bewijst dat verweerder enig nuttig en bewijskrachtig document uit het volledige administratief dossier buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De vaststelling dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in het verleden – en dus in haar land van herkomst – ten laste was van haar Belgische moeder volstaat om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te onderbouwen. Er dient dan ook niet verder te worden ingegaan op de kritiek van verzoekster met betrekking tot de stelling van verweerder dat ook niet blijkt dat verzoeksters moeder zelf over bestaansmiddelen beschikt die toelaten om een persoon ten laste te nemen. Een grief die gericht is tegen een overtollig motief in een bestuurlijke beslissing kan namelijk niet tot de

vernietiging van deze beslissing leiden, zodat verzoekster geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de bewijskracht van enig in casu dienstig stuk heeft miskend, dat het determinerende motief van deze beslissing is gebaseerd op onjuiste gegevens of dat deze beslissing op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding krachtens de bepalingen van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, 40ter en 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet beschikt is tot stand gekomen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK